RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 76.822 van 9 november 1998
in de zaak A. 80.887/XII-1679.

In zake : Kristof DE KETELAERE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Bevrijdingslaan 4, bus 1

tegen :

de Hogere Leergangen SINT-LUCAS,
die woonplaats kiest bij
Advocaten D. D'HOOGHE en B. SCHUTYSER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Kristof DE KETELAERE op 30 oktober 1998 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van "de beslissing van de examencommissie van het tweede jaar van de Afdeling Stedenbouwkunde en Ruimtelijke Ordening van de Hogere Leergangen Sint-Lucas GENT (...) waarbij beslist werd dat verzoeker niet geslaagd is";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 30 oktober 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 november 1998 om 9.30 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat B. SCHUTYSER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Adjunct-auditeur D. MAREEN, daartoe gemachtigd bij beslissing van 4 november 1998 van de Auditeur-generaal;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat verzoeker Kristof DE KETELAERE op 1 juli 1998 het diploma van architect heeft behaald aan de Hogeschool voor Wetenschap en Kunst, Departement Architectuur Sint-Lucas, te Gent; dat hij in september 1998 deel genomen heeft aan de examens voor het tweede jaar van de studies "Stedenbouwkunde en Ruimtelijke Planning" aan de Hogere Leergangen Sint-Lucas te Gent, een over drie academiejaren gespreide opleiding geklasseerd in het hoger onderwijs van het korte type voor sociale promotie die uitloopt op het diploma van stedenbouwkundige; dat een van de vakken waarover in het tweede jaar examen moet afgelegd worden -naar blijkt uit de eraan gegeven wegingscoëfficiënt het belangrijkste- het vak "ontwerpen" is; dat verzoeker op 22 september 1998 een brief heeft geschreven aan de voorzitter van de examencommissie waarin hij zich beklaagt over de houding die de "atelierjury", d.w.z. de twee docenten die gedurende het jaar verzoeker voor het vak "ontwerpen" hadden begeleid, op 17 september 1998 tijdens de bespreking van de opdrachten die hij voor dat vak moest maken heeft aangenomen en waarin hij de visie van waaruit hij zijn werk heeft gemaakt verdedigt; dat in de "docentenvergadering" van 23 september 1998 de brief van verzoeker ter sprake gebracht is en dat,

blijkens het verslag van die vergadering er "volgende opmerkingen (gemaakt zijn):

> x de student verwijt dat er geen ’echte jury’ is terwijl de afdeling niet verplicht is een jury te organiseren voor het 2˚ jaar
> x P. Gellynck was als consultant af en toe aanwezig tijdens de tweede periode en was (volgens hem) dan ook niet verondersteld aanwezig te zijn op die jury. Hij voegt er wel aan toe dat de student wist dat hij hem te allen tijde kon raadplegen omtrent het ontwerp.
> x Steven Roosen en Cathérine Mengé zijn verontwaardigd over de ’vertekende’ voorstelling van zaken ’waarbij hun objectieve beoordeling werd geridiculiseerd’. Zij waren negatief bij de beoordeling omdat de betrokken student voor geen van beide oefeningen het maken en/of het presenteren van een survey nodig achtte, terwijl dit juist de essentie van zeker de 2˚ oefening uitmaakte. Bovendien had hij voor de tweede oefening zelfs voor een ontwerplocatie geopteerd die grotendeels buiten het opgegeven plangebied lag. Dat de student tijdens het academiejaar chronisch afwezig was in het atelier en beide oefeningen slechts voor het eerst tijdens de tweede zittijd gepresenteerd werden, kwam daar alleen maar bovenop";

dat het "deliberatieverslag tweede zittijd 1997-1998", ook 23 september 1998 gedagtekend, dan met betrekking tot verzoekers resultaat vermeldt :

> "2˚ jaar
> DE KETELAERE Kristof : niet geslaagd (omwille van het niet behalen van het vereiste totaalpercentage (60%) en van het tekort in het vak ’Ontwerpen’, < 50%)";

dat blijkens zijn rapport verzoeker voor het vak "ontwerpen" 8/20 heeft behaald en in het totaal 120/220 of 54,5%; dat blijkens een op 25 september 1998 opgesteld "addendum bij het deliberatieverslag tweede zitting 1997-1998" Trees DE MUYNCK op die dag vastgesteld heeft dat verzoekers resultaat voor het vak ’Gebouw en Milieu’ 12/20 vermeldde terwijl "de student volgens een getekend schrijven van Piet Gellynck, docent van het vak, 15/20 (vermeldde)"; dat verzoeker op 27 september 1998 -dit is binnen de termijn voorgeschreven door het examenreglement- om een "nieuwe deliberatie" gevraagd heeft, o.m.

gesteund op het feit dat hij geen inzage kon verkrijgen in het deliberatiebesluit "betreffende de motivatie om mij niet te slagen" en tegen het feit dat, in weerwil van beloften ter zake, zijn protestschrijven van 22 september 1998 niet "als een punt van de deliberatie behandeld (is geworden)"; dat uiteindelijk bij brief van 16 oktober 1998 aan verzoeker medegedeeld is :

> "dat het onderzoek heeft uitgewezen dat :
> - U in de 2e zittijd '97-'98 niet geslaagd bent verklaard omwille van het niet behalen van de vereiste van 50% op het vak 'Ontwerpen' enerzijds, en het daaenboven niet behalen van het vereiste totaal van 60%.
> - U inderdaad terecht hebt gewezen op een materiële vergissing waarbij uw rapport ten onrechte 12/20 vermeldde voor het vak 'gebouw en milieu', daar waar u in werkelijkheid 15/20 behaalde.
> Met onze verontschuldigingen wordt derhalve deze vergissing rechtgezet zoals toegelaten volgens het examereglement.
> Zodoende bereikt u echter nog steeds niet het vereiste totaal van 60% en blijft het tekort op 'Ontwerpen'.
> De oorspronkelijke beslissing van de examencommissie om u 'niet geslaagd' te verklaren blijft derhalve gehandhaafd.";

dat de in die mededeling vervatte beslissing om verzoeker niet geslaagd te verklaren het voorwerp uitmaakt van de onderhavige vordering;

2.1. Overwegende dat de verwerende partij de bevoegdheid van de Raad van State betwist om uitspraak te doen over beslissingen van tot vrije onderwijsinstellingen behorende examencommissies die geen betrekking hebben op een examen dat toegang geeft tot een bepaald beroep of tot een bepaalde overheidsbetrekking; dat volgens haar verzoeker op grond van het diploma dat hij met de studies die hij nu volgt zal kunnen behalen geen andere mogelijkheden van toegang tot een beroep of overheidsbetrekking heeft dan diegene die hij reeds heeft op grond van zijn diploma van architect; dat naar haar oordeel het door verzoeker nagestreefde getuigschrift tot de sector van de "navorming" behoort,

dat zijn kansen op de arbeidsmarkt wel verbetert maar waarin de Raad van State bezwaarlijk een reden kan zien om zich ter zake bevoegd te verklaren;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij het bewijs voorlegt dat de afdelingen van het hoger onderwijs van het korte type voor sociale promotie van het Hoger Architectuurinstituut Sint-Lucas door de administratie van de Vlaamse Gemeenschap, administratie Permanente vorming, afdeling Volwassenenonderwijs als autonome instelling in uitvoering van artikel 307 van het Hogescholendecreet aanvaard zijn; dat in de huidige stand van de zaak daarin het bewijs wordt gezien dat de opleiding die verzoeker volgt -de opleiding in de afdeling stedenbouw van de Hogere Leergangen Sint-Lucas- als een onderdeel van het gewone onderwijsaanbod van de Gemeenschap uitmondt in een getuigschrift waaraan de overheid juridische waarde toekent zodat de verwerende partij, wanneer zij binnen de door de overheid getrokken grenzen die opleiding organiseert en de verschillende stappen die voor het bereiken van het beoogde doel -het getuigschrift of diploma- noodzakelijk zijn sanctioneert, deelneemt aan de uitoefening van de gezagfunctie van de openbare overheid; dat dergelijke betrokkenheid van een privaat persoon bij de opdracht van de uitvoerende macht binnen de bevoegdheid van de Raad van State valt; dat daarenboven, om de reden uiteengezet in het arrest nr. 60.848 van 10 juli 1996 inzake GEIRNAERT en cs. (overweging 2.1.), die ook voor de onderhavige zaak worden bijgevallen, de Raad van State, in een geval waarin hij niet kennelijk onbevoegd is, zich vanuit het oogpunt van de rechtsbescherming die van hem gevraagd wordt niet onbevoegd wenst te verklaren in een geval waarin, zoals te dezen, het belang van de verwerende partij bij de verdere tenuitvoerlegging van het bestreden besluit niet opweegt tegen de gevolgen die de realisatie van het nadeel verbonden met de verwerping van de vordering voor de betrokkene heeft;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de driedubbele voorwaarde dat het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen doordat, indien het juist is dat in de regel de gegeven punten volstaan om een examenuitslag formeel te motiveren, dat slechts het geval kan zijn wanneer de geëxamineerde zich niet kan beroepen op gegevens die vragen oproepen omtrent de ernst van het gegeven cijfer of wanneer de examenstof meer dan zuivere kennisvragen bevatte terwijl in zijn geval de brief van 16 oktober 1998 die de verwerende partij hem heeft gestuurd niet motiveert waarom hij overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van het examenreglement niet kon gedelibereerd worden en ook niet waarom hij op het vak "ontwerpen" -examen dat niet louter het toetsen van kennis betrof- slechts 8 punten op 20 heeft behaald; dat hij inzonderheid wat laatstgenoemd element betreft uiteenzet dat "de opdrachten, inzonder de tweede, bijzonder algemeen (waren)" en dat er enkel van de eerste opdracht een "omschrijving" gegeven werd, dat er een afzonderlijke beoordeling van de twee ontwerpen ontbreekt en dat, hoewel hij bij de "verdediging van zijn ontwerpen (...) een verregaande inhoudelijke discussie gevoerd (heeft) met de docenten" en die "inhoudelijke discussie expressis verbis aan de orde (had) gesteld bij de deliberatie (en bij) de interne

beroepsprocedure", de verwerende partij "elk antwoord op deze pertinente vraag" heeft geweigerd;

Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel doordat "de ontwerpen van aard (zijn) om een goede kwotering te bekomen" terwijl hij zonder reden een kwotering van 8/20 heeft behaald en doordat een kwotering van 8/20, in een geval waarin een kwotering van 10,66/20 had geleid tot zijn welslagen "van rechtswege", kennelijk onredelijk is;

4.2.1. Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat een verzoeker geen belang heeft bij het inroepen van de schending van de formele motiveringswet wanneer vast staat dat hij, op een andere wijze en zonder dat zijn belangen aldus op enige wijze miskend zijn, kennis gekregen heeft van de motieven die de beslissing dragen; dat zij van oordeel is dat verzoeker in dat geval verkeert;

4.2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij van oordeel is dat de in het verslag van de op 23 september 1998 gehouden docentenvergadering opgenomen verwijzing naar de mededeling van de docenten Roosen en Mengé het dubbele motief uitmaakt dat de negatieve uitslag van verzoeker voor het vak "ontwerpen" onderbouwt, te weten dat hij "geen survey gemaakt en/of gepresenteerd heeft voor de hem opgegeven oefeningen" en dat hij "voor een ontwerplocatie geopteerd heeft die grotendeels buiten het opgegeven plangebied lag (zodat hij) niet ingegaan is op de opgelegde opdracht"; dat zij daaraan toevoegt dat de negatieve beoordeling van verzoeker ook nog werd beïnvloed door "(zijn) afwezigheid gedurende de ateliers tijdens het jaar" en "het feit dat (hij) gedurende de vakantieperiode nagelaten heeft ter voorbereiding van de presentatie van zijn ontwerp beroep te doen op de

diverse begeleidingsmogelijkheden die hem geboden werden";

4.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij betoogt dat verzoeker "perfect op het hoogte was van elk van deze motieven"; dat zulks volgens haar "op onweerlegbare wijze" blijkt uit de brief van 27 september 1998 van verzoeker aan het instellingshoofd waarin hij de kritiek van de docenten op zijn ontwerpen niet gerechtvaardigd vindt omdat hij zich voor zijn werk precies gericht heeft naar de kritiek van dezelfde personen, daterend uit februari 1998, op het werk van een medestudent; dat zulks volgens haar ook blijkt uit het feit dat verzoeker zelf stelt dat hij met de docenten op 17 september 1998 een "verregaande inhoudelijke discussie (gehad heeft)";

4.2.2. Overwegende dat de verwerende partij met betrekking tot het tweede middel betoogt dat verzoeker "twee opdrachten" gekregen heeft "die betrekking hadden op hetzelfde gebied, met name de wijk Voormuide te Gent"; dat volgens haar de eerste opdracht "schriftelijk (werd) gegeven" en de tweede "mondeling" met als inhoud om "van hetzelfde gebied een structuurplan te maken"; dat zij van oordeel is dat de negatieve score voor het vak, die volgens haar door de sub 4.2.1.1. vermelde elementen wordt gedragen, binnen de grenzen van de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de examencommissie ligt en dus buiten de marginale toetsingsbevoegdheid die de Raad van State ter zake bezit;

4.3. Overwegende dat de sub 4.2.1. vermelde exceptie van de verwerende partij bijgevallen zou kunnen worden in geval vastgesteld zou moeten worden dat verzoeker daadwerkelijk de motieven kende die de examen-commissie -de enig bevoegde overheid om hem te beoor-delen- effectief gehanteerd heeft om verzoeker niet ge-slaagd te bevinden; dat evenwel die conclusie slechts

mag gemaakt worden wanneer blijkt dat die examencommissie motieven heeft gehad om hem niet geslaagd te verklaren en wanneer blijkt dat de motieven die de verwerende partij nu naar voren schuift ook de motieven zijn die haar examencommissie ertoe gebracht hebben de voor verzoeker negatieve beslissing te nemen; dat in geval vastgesteld moet worden dat de motieven waarop de verwerende partij zich nu beroept niet aan de examencommissie toegerekend kunnen worden, er zelfs niet moet nagegaan worden of verzoeker er een afdoende kennis van heeft kunnen hebben;

4.3.1. Overwegende dat verzoeker, ook nog ter terechtzitting, uiteenzet dat hij van de examencommissie niets anders te horen gekregen heeft dan wat hem in de brief van 16 oktober 1998 is medegedeeld, met name dat hij op het vak "ontwerpen" minder dan 50% van de punten had behaald en dat "daarenboven" zijn puntentotaal minder dan 60% bedroeg; dat uit het dossier blijkt dat hij, daarnaast, ook nog een rapport ontvangen heeft waaruit blijkt dat hij voor het vak "ontwerpen" 8 op 20 had behaald; dat, los daarvan, de verwerende partij de in de docentenvergadering aan bod gekomen bemerking van de docenten Roosen en Mengé als motief naar voren schuift en daarbij toegeeft dat verzoeker de woordelijke tekst van die bemerkingen niet heeft gezien, maar zich verweert met de stelling dat verzoeker goed wist wat die docenten hem als een tekortkoming aanrekenden;

4.3.2. Overwegende dat, naar blijkt uit de door de verwerende partij voorgelegde inhoud van "oefening 1", het vak "ontwerpen" duidelijk geen kennisvak is waarvoor de door de betrokken leerkracht gegeven punten in principe volstaan als motivering van de beslissing van de examencommissie; dat zoals de verzoekende partij stelt en de verwerende partij erkent, er aan de tweede aan verzoeker gegeven opdracht door de verantwoordelijke begeleider zelfs niet meer dan een "mondelinge" inhoud

gegeven is -ook nu wordt nog geen enkel geschreven stuk voorgelegd-, wat voor de lesgever een veel ruimere beoordelingsbevoegdheid openlaat maar die hem tot een des te omstandigere motivering en bewijsvoering van zijn beoordeling verplicht; dat die omstandigheden de conclusie wettigen dat de punten voor het vak "ontwerpen" niet vermogen de beslissing van de examencommissie te verantwoorden; dat zulks des te meer het geval is nu vastgesteld moet worden dat de twee opdrachten waaruit het vak bestond en die elk gegeven en te controleren waren door verschillende begeleiders, finaal moesten uitmonden in één quotering waarvoor de twee opdrachten niet noodzakelijk op gelijke wijze in rekening moesten komen en waarvan niet blijkt hoe de puntenverdeling is geweest en hoe verzoeker voor elk der opdrachten heeft gepresteerd;

4.3.3. Overwegende dat de verwerende partij stelt dat in casu de examencommissie ook meer heeft gedaan dan de punten genoteerd, dat zij met name acht geslagen heeft op de overwegingen die in de docentenvergadering aan bod zijn gekomen;

Overwegende dat blijkens het verslag van de deliberatie de reden van verzoekers niet-slagen niets méér vermeldt dan wat hem is medegedeeld, d.i. een verwijzing naar zijn mathematisch tekort; dat de examencommissie dus op dat ogenblik niets anders heeft gedaan dan kennis nemen van en conclusies verbinden aan de haar ter beschikking gestelde punten, voor het vak "ontwerpen" 8 op 20; dat de examencommissie op geen enkele wijze het verband gelegd heeft met het verslag van de voor de bijeenkomst gehouden lerarenvergadering waar het bezwaarschrift van verzoeker ter sprake gekomen is; dat de verwerende partij nu voor de Raad van State ook niet zelf, in de plaats van de examencommissie, dat verband kan leggen; dat trouwens, terzijde gelaten de vraag of een verwijzing naar een bespreking gehouden in de zogenaamde "docentenvergadering" -te weten een niet door

het examenreglement ingesteld orgaan dat ook niet samenvalt met de examencommissie of er een orgaan van is- wel enige steun kan bieden om een beslissing van de examencommissie zelf te motiveren, er in die docentenvergadering geen echte beslissing blijkt genomen te zijn over de prestaties van verzoeker voor het vak "ontwerpen", maar dat er alleen geluisterd is naar de uitingen van verontwaardiging van Roosen en Mengé die verzoekers prestatie daar, maar dan blijkbaar weer zonder enig stavend gegeven dat de aanwezige docenten kon toelaten met een zekere objectiviteit de schriftelijke bemerkingen van verzoeker af te wegen tegen de uitlatingen van de twee betrokken docenten, in een negatief daglicht hebben gesteld;

4.3.4. Overwegende derhalve dat de examencommissie de punten van verzoeker voor het vak "ontwerpen" niet zelf heeft becommentarieerd; dat de Raad van State dan ook moet vaststellen dat de commissie, buiten die punten, geen eigen redenen heeft ontwikkeld om verzoeker voor dat vak niet geslaagd te verklaren; dat de verwijzing naar commentaar van de betrokken leerkrachten, die bij de bespreking in de examencommissie op geen enkele wijze aan bod gekomen blijkt te zijn, dat gebrek aan redengeving niet kan goedmaken; dat verzoeker zodoende terecht stelt dat de beslissing van de examencommissie niet naar behoren, formeel noch materieel, gemotiveerd is; dat aldus het eerste en het tweede middel ernstig zijn;

4.3.5. Overwegende daarenboven dat verzoeker terecht erop wijst dat de verwerende partij het bepaalde in artikel 9, tweede lid, van het examenreglement over het hoofd ziet; dat immers krachtens die bepaling het cijferresultaat van een student er niet aan in de weg staat dat hij, ook indien hij niet "van rechtswege geslaagd (is)" door 60% op het totaal aantal punten en 50% op ieder opleidingsonderdeel behaald te hebben, door

de examencommissie, "collegiaal en autonoom (oordelend) over het al dan niet slagen", geslaagd kan verklaard worden; dat de bestreden beslissing van de examencommissie, evenmin als enig ander stuk van het dossier, er op enige wijze blijk van geeft dat verzoekers situatie ooit vanuit dat oogpunt bekeken is en dat de commissie een reden had, zoja welke, om verzoeker ook niet bij deliberatie geslaagd te verklaren; dat ook vanuit dat oogpunt het eerste middel ernstig is;

5.1. Overwegende dat de verwerende partij het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat verzoeker ziet in het feit dat hij een jaar dreigt te verliezen, betwist omdat in deze, anders dan in de tot nog toe in de rechtspraak behandelde gevallen, het verlies van een schooljaar geen betrekking heeft op het onderwijs met volledig leerplan maar op onderwijs voor sociale promotie, omdat verzoeker reeds een diploma bezit en omdat verzoekers enige bedoeling is zich met drie diploma’s tegelijk op de arbeidsmarkt aan te bieden, hetgeen geen ernstig nadeel uitmaakt en hetgeen, nu hijzelf verantwoordelijk is voor het volgen van twee opleidingen ineens, volledig aan hemzelf te wijten is;

5.2. Overwegende dat de stelling van de verwerende partij niet bijgevallen wordt; dat de verwerende partij niet stelt dat verzoeker tegelijkertijd het tweede en derde jaar van de opleiding kan volgen; dat verzoeker als student in de richting "stedenbouw" dus een schooljaar dreigt te verliezen indien hij zich opnieuw voor het tweede jaar moet inschrijven; dat het feit dat het om een bijkomende opleiding gaat het daaruit voortvloeiend nadeel niet doet verdwijnen, evenmin als dat het geval is met het door de verwerende partij gemaakte onderscheid tussen voltijds onderwijs en onderwijs voor sociale promotie; dat immers het feit zelf dat de studie een jaar langer aansleept en dat pas een jaar later een diploma zal kunnen bekomen worden aan

de orde staat, niet het geldelijk verlies dat ermee verbonden kan zijn of de voorlopige minderwaarde van de betrokkene op de arbeidsmarkt;

6.1. Overwegende, wat de dringende noodzaak betreft, dat de verwerende partij erop wijst dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit nog niet betekent dat verzoeker een voor hem gunstig resultaat bezit, dat dus ook op dat ogenblik hij nog niet de vereiste documenten zal kunnen voorleggen om zich in het derde jaar van de opleiding te laten inschrijven, en dat verzoeker niet aantoont dat, indien het juist is dat hij zich later toch nog kan inschrijven voor het volgen van het derde jaar in het lopende academiejaar, niet blijkt waarom hij dan niet kan wachten totdat over een vordering volgens de gewone schorsingsprocedure uitspraak gedaan is;

6.2. Overwegende, ter weerlegging van de stelling van de verwerende partij, dat in redelijkheid aanvaard kan worden dat een spoedige heroverweging van de zaak, waartoe een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aanleiding kan geven, aan verzoeker een duidelijker zicht zal bieden op de mogelijkheden die het lopende schooljaar hem nog bieden; dat, indien een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure moet afgewacht worden, het schooljaar reeds zover gevorderd kan zijn dat er, zeker in feite, van de bekommernis om verzoeker er niet toe te verplichten een schooljaar te verliezen -hetgeen precies zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt-, nog maar weinig in de praktijk zal kunnen worden gebracht;

7. Overwegende aldus dat de verschillende voorwaarden waaronder de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan bevolen worden vervuld zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van "de beslissing van de examencommissie van het tweede jaar van de Afdeling Stedenbouwkunde en Ruimtelijke Ordening van de Hogere Leergangen Sint-Lucas GENT (...) waarbij beslist werd dat Kristof DE KETELAERE niet geslaagd is".

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen november 1900 achtennegentig, door :

de HH.	A. VANDENDRIESSCHE,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad
	W. GEURTS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **A. VANDENDRIESSCHE.**